

[Helen Beilm]

Det fører mig frem til at stille et konkret spørgsmål i forbindelse med hele problematikken med hensyn til lokalplanlovgivningen og det nye begreb dér, som nu hedder bonuslokalplan. Der står i bemærkningerne til lovforslaget om de principper, som ligger til grund for dette nye begreb, altså en bonusvirkning: »Lignende ordninger findes i dag i forhold til visse regler i byggeloven og i miljøbeskyttelsesloven.« Jeg vil gerne spørge, hvad det er for regler, og om det kan konkretiseres nærmere. Det er i hvert fald ikke sådan lige til at gennemskue, hvad det drejer sig om.

Dernæst vil jeg gøre en bemærkning om det væsentlige område, der hedder borgerindflydelsen. Når nogle borgere rejser en berettiget kritik, må man som myndighed eller som interesserorganisation naturligvis undersøge det pågældende spørgsmål. Men for mig er det meget væsentligt, at man selvfølgelig også får mulighed for at skelne mellem kværvulanteri og berettiget kritik. Derfor mener jeg, at de grundprincipper, som denne klageadgang, høringsfasen og lignende bygger på, skal være meget klare. For ellers får vi lavet nye forviklinger, som ingen kan være tjent med.

Selvfølgelig har hele problematikken med hensyn til sommerhusene optaget en stor del af dagens debat, men det er også, fordi det er et emne, som mange af os møder, når vi er rundt omkring, og som utrolig mange mennesker er optaget af. Derfor vil jeg endnu en gang understrege, at Socialdemokratiet under udvalgsarbejdet helt og fuldt vil leve op til det, der hedder den decentraliserede beslutningsproces på dette område, netop fordi beskaffenheden af de forskellige sommerhusområder er så uensartet. Det vil jeg da også tro at miljøministeren må kunne give mig ret i.

Endelig vil jeg gøre en lidt mere pudsigt bemærkning: Der findes i bemærkningerne til lovforslaget nogle beregninger af, hvor meget man sparer i årsværk. I den forbindelse vil jeg gerne spørge, hvordan i alverden man regner ud, at der inden for et enkelt område kan spares 4 årsværk på 275 kommuner. Det kunne vel lige så godt have været 6 eller 2 eller 14. Jeg gad vide, hvordan man egentlig laver det, og også hvordan man får det fordelt, når det nu endelig kommer dertil.

Leif Hermann (SF):

Selv om jeg kunne have meget lyst til at deltage i diskussionen om ministerens skjulte polemik mod de grønne organisationers indvendinger mod dette her, skal jeg nok lade være. Jeg skal navnlig lade være med at tage stilling til spørgsmålet om fredningsnævnenes bevarelse, for det er et spørgsmål, der kommer op senere på dagsordenen, når vi skal diskutere naturbeskyttelsesloven.

Men jeg skal i stedet vende mig til nogle af ministerens bemærkninger og indledningsvis sige tak for den imødekommenhed, ministeren viste over for de to hovedindvendinger, som SF havde mod forslaget til planlægningslov, nemlig spørgsmålet om bonuslokalplanerne og spørgsmålet om borgerdeltagelsen.

Ministeren siger, at forenkling og decentralisering i sig selv kan være med til at styrke miljøbeskyttelsen. Det er jeg egentlig enig med ministeren i, hvis det er således, at denne forenkling og decentralisering målrettet går ud på at styrke miljøbeskyttelsen, altså hvis det er det, der er formålet.

Men umiddelbart derefter kaster ministeren sig over at rose bonuslokalplanlægningen ved at sige: »Borgerne bliver bedre i stand til at finde ud af, hvad der foregår«, og det er jo ikke et miljøsynspunkt. Det er et ganske simpelt og lige ud ad landevejen bygherresynspunkt. Det kan undre mig lidt, at landets bygherrer endnu ikke har fundet ud af, at man udmærket hos de myndigheder, der ikke har lokalplanpligten, kan søge tilladelser efter den lovgivning, hvor der også skal gives tilladelse, mens lokalplanerne er ude i offentlighedsfasen. Det undrer mig meget, at det skulle være sådan, at det virkelig er noget, der kræver, at man laver en bonuslokalplanlægning, før det går op for de mennesker, der laver aktiviteter, der udløser en lokalplanpligt, at man udmærket kan planlægge på forhånd, hvordan strategien skal være for at få de tilladelser.

Dertil kommer jo noget andet: Det står for så vidt kommunalbestyrelsen frit for i visse situationer at lave lokalplanlægning eller lade være med at lave lokalplanlægning for den samme aktivitet. Og det betyder, at man faktisk her giver kommunalbestyrelsen valgfriheden, hvis vi skal gå ind på ministerens tankegang om at gøre det besværligt for borgerne og om ikke at gøre det besværligt for borgerne. Der er altså